

Varga Melinda

harmincegy mondat a nyárból

első nap

minden napra kitalálok egy kívánságot, és az égre vetítem, az agusztusban sok a hullócsillag, a ki nem mondott szavak üstökösök, messzire világítanak.

második nap

ma újra voltam az erdőnél, behúnytam a szemem, lefeküdtem a magas fűbe, a fürjeket hallgattam, és arra gondoltam, hamarosan megmutathatom neked a tavaszom sétányát, ahová naponta kijöttem, és rólad álmodoztam.

harmadik nap

este megnyitottam egy bort, derűíze volt.

negyedik nap

a mai nap hasonlított az első éjszakánkra, közben hullócsillagok az ablakomra könyököltek.

ötödik nap

az éjszaka forrón ég, páraablakok nyílnak a kertben, a csillagok levetkeztek, rúdtáncolnak a Holddal.

hatodik nap

a határra gondolok, ami hol összeköt és hol elválaszt tőled.

hetedik nap

szkafanderes orvosokkal álmodtam, az orrom felé közelítettek, verítékben úszott az ágy, mire felébredtem.

nyolcadik nap

ma végre írtam egy verset, ami nem a magányról szól.

kilencedik nap

olyan barna szeretnék lenni, mint tavaly nyáron, antik költőket olvasni egy tenger mellett, és csak a szerelemre gondolni.

tizedik nap

nagy nap mai, sose örültem még így utazásnak, és sose szerettem még ennyira a határőröket, ha látok újra hullócsillagot, helyettük is kívánok valamit.

tizenegyedik nap

szárnyainkat bármikor elővehetjük az ágy alól, de csak azzal tudsz repülni, akinek madárlelke van.

tizenkettedik nap

az augusztus végi eget kémlelem, sosem volt ilyen tisztakék, a mindenség ingujjban szaladgál, rövidnadrágos angyalok viháncolnak, a két székely évődésén derülek, akik elszöktek a csiki, ködpárás nyárból egy magyar termálmedence partjára napfürdőzni, az angyalok jól tudják, az Isten a székelyek jókedvében teremtette, hogy legyen min szórakozzon, amikor rosszabb nap-

jai vannak, most es épp azon tűnődik, hogy egy világegés közepén, vírusokkal és hurikánokkal, erőtűzekkel és éhínséggel sem változott az Ember, csupán a székelyekben van némi reménye, bánja es, hogy nem csak ebből a különleges népből teremtette az egész világot.

tizenharmadik nap

álmomban meglátogatott néhány démon egy erdélyi költő verséből, azt hiszem, túl sokat dolgozom.

tizennegyedik nap

vidám társaságban a jól megérdemelt szabadságomat töltöm, boldog vagyok, nyugodt és szerelmes, megcsörren a telefonom, elvitték a démonok a barátomat, és nem tér vissza többé hozzánk, 72 éves volt, költő, az egyik legnagyobbik.

tizenötödik nap

antik költőket olvasok a strandon, a nagy témákat már rég megírták.

tizenhatodik nap

olyan szorosan szeretnék ölelni, hogy ne legyen szükség szavakra.

tizenhetedik nap

egy ideje elszoktam a szociális élettől, egy író táborban vagyok, és túl sok az ember, túl sok az ember, túl sok az ember és a szúnyog is, elvonulunk egy kisebb baráti társasággal, ahol aztán feloldódom.

tizennyolcadik nap

kissé zúg a fejem, nem tudok jól aludni idegen helyeken, szorongok a nyilvános szerepléstől, ez már sose változik meg, azt hiszem, a program végül remekül sikerül, boldog vagyok, egy másik programon a kollégám és felesége kutyát tartom az ölemben, pont olyan puha és bújós, mint az én néhai kutyám, az állatoknak van a legjobb szeretetszozora.

tizenkilencedik nap

Isten saját képére teremtette a költészetet és a szerelmet, az örület két sarkvidékét.

huszadik nap

ünnep van, magamban eléneklem a székely himnuszt is, jó világ volt, amikor csak ide-oda röpködünk, mint a madarak, reggel még a Tisza partján, este már a Szajna partján sétálhatott a halandó.

huszonegyedik nap

reggelek vibráló szinesztéziája hangcsipkét ver az álmra.

huszonkettedik nap

ha tehetném, rajzolnék egy öröknyár-festményt, lenne benne egy tó, amelynek partján szerelmeskedni lehet.

huszonharmadik nap

sötétkék az este, táncol az ujjad a forró hátamon.

huszonnegyedik nap

a túli dolgoknak két arcuk van, az Isten fekete-fehér diafilm.

huszonötödik nap

nem tudok úszni, csak a hegyek szeszélyes hullámain ismerem, az óceánok és tengerek mélyén a félelem korallja csillan, tisztelem a vizet, de nem tudnám meghódítani.

huszonhatodik nap

amikor te főzöd a kávé, nemcsak a koffeintől leszek boldog, belefőzöd az estéink a fekete italba, mámoros lesz tőle a kedvem egész nap.

huszonhetedik nap

mindjárt vége a nyárnak, és már újra sokat dolgozom, egyszerre két helyen vagyok, néha három kezem van, és tíz fejem, jó volna ezt a nyarat kicsit még megnyújtani, és nem gondolni semmi rosszra.

huszonnyolcadik nap

több mint 300 fiatal költő pályázatának kiértékelése, irodalmi est megszervezése korona idején, négy verseskötetet, egy kritika Farkas Árpádról, aki nagyon beteg, egyre több covidos ismerős, jó vers és kevésbé jó versek hada a rovataimban, az erdélyi irodalmi élet megreformálása, újra sokat törődöm a munkával, valami érdekesebb szenvedélyt kéne keresnem magamnak.

huszonkilencedik nap

a maszkról miért nem jut Hamvas senkinek eszébe?

huszonkilencedik nap

ez egy normális ország, nem értem, miért kedvetlen mégis mindeki, és hová sietnek folyton...

harmincadik nap

befelé nyíló nyári rét vagyok, sasok pihennek a pázsiton.

harmincegyedik nap

eresz alá ülnek a mondat, fészket raknak, figyelni, ahogy történetté dagad az alkonyat, ez az utolsó nyári éjjel legalábbis a naptári év szerint, bárcsak ne lenne többé hajnal.